

КОЛЛІН ГУВЕР
БЕЗ МЕРІТ

COLLEEN HOOVER

WITHOUT
MERIT

КОЛЛІН ГУВЕР

БЕЗ
МЕРИТ

Харків

2020

УДК 821.111(73)
Г93

Серія «Художня література»

Опубліковано за сприяння *Atria Books*,
підрозділу *Simon & Schuster, Inc.*

Перекладено за виданням:
Hoover, Colleen. *Without Merit / Colleen Hoover*. — New York :
Atria Paperback, 2017. — 384 p.

Переклад з англійської *Вікторії Ярмольчук*

Дизайнер обкладинки *Світлана Кривошея*

Присвячую цю книжку Кейлові Гуверу. Бо я твоя мати і люблю тебе, і подеколи в мене з'являється нестримне бажання обмотати тебе плівкою з бульбашками й захистити від усього світу. Або обмотати тією плівкою та оборонити від тебе світ. Адже колись ти перевернеш його горініж.

Не можу цього дочекатися.

Гувер К.
Г93 Без Меріт / Коллін Гувер ; пер. з англ. В. Ярмольчук. —
Х. : Віват, 2020. — 288 с. — (Серія «Художня література»),
ISBN 978-966-942-826-4).

ISBN 978-966-942-856-1 (укр.)
ISBN 978-1-5011-7062-1 (англ.)

У цьому зворушливому романі авторка наголошує на важливості чесності в сім'ї, умінні прощати, довіряти та бути уважнішими одне до одного. Це історія доволі незвичайної родини Восс, кожен із членів якої приховує силу-силенну таємниць. Зокрема, сімнадцятирічна Меріт вважає, що родичі її ігнорують. Дівчина починає вірити, що не заслуговує на любов і нікому не потрібна, тому ніхто не перейматиметься, якщо одного дня вони залишаться без неї — «без Меріт». Та, перш ніж укоротити собі віку, Меріт вирішує розкрити всі таємниці й змусити членів сім'ї нарешті визнати правду одне про одного. Усі Восси повинні припинити брехати, визнати свої проблеми, налагодити теплі стосунки, а Меріт має відкритися дружбі, приятні й справжньому коханню.

УДК 821.111(73)

ISBN 978-966-942-826-4 (серія)
ISBN 978-966-942-856-1 (укр.)
ISBN 978-1-5011-7062-1 (англ.)

© Colleen Hoover, 2017
© ТОВ «Видавництво “Віват”», видання українською мовою, 2020

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

У мене є приголомшлива колекція трофеїв, яких я не виграла. Більшість із них я придбала в комісійних крамницях чи на гаражних розпродажах. Два трофеї батько подарував мені на сімнадцятиріччя. І лиш один я вкрала.

Та, гадаю, поцуплений трофей мені подобається найменше. Я забрала його зі спальні Дрю Волдрапа відразу після того, як він зі мною порвав. Ми зустрічалися два місяці, і тоді я вперше дозволила йому просунути руку мені під блузку. Я зосередилася на тому, як мені приємно, аж раптом він глипнув на мене згори вниз і промовив:

— Мабуть, я більше не хочу з тобою зустрічатися, Меріт.

Отже, поки я насолоджувалася тим, що його рука лежала на моїх грудях, він думав, що більше ніколи не хоче класти руку мені на перси. Я гордо вислизнула з-під його руки й підвелася. Розправивши блузку, я підійшла до його книжкової полиці та схопила найбільший кубок із тих, які були у Дрю. Він не мовив ані слова. Я подумала: коли вже він сказав, що кидає мене, тримаючи за груди, то у мене є право бодай узяти за це трофей.

Той кубок з окружного футбольного чемпіонату, власне, і заклав підвалини моєї колекції. Відтоді я збирала трофеї на гаражних розпродажах і в комісійних крамницях, коли ставалося щось паскудне.

Завалила іспит із водіння? Перше місце у штовханні ядра.

Не запросили на танці в передостанньому класі? Цікавий одноактний спектакль.

Батько освідчився коханці? Чемпіонат Малої ліги.

Минуло вже два роки, відколи я вкрала той кубок. Тепер у мене їх дванадцять, хоча, відколи Дрю Волдрап зі мною порвав, сталося значно більше паскудних ситуацій. Саме тому я тут, у місцевій антикварній крамничці, роздивляюся нагороду за сьоме місце в конкурсі краси, яку захотіла ще півроку тому, коли побачила вперше. Вона приблизно сорок сантиметрів заввишки, а давали її 1972 року на конкурсі краси в Далласі під назвою «Красуні й чоботи».

Мені сподобалася така дурнувата для конкурсу краси назва, а ще позолочена жінка зверху на трофеї. Вона вбрана у вечірню сукню, тіару й чоботи зі шпорами. У цьому трофеї все було абсурдно. Особливо цінник із написом «Вісімдесят п'ять доларів». Але я збирала гроші, відколи він уперше упав мені в око, і нарешті в мене було їх достатньо.

Я хапаю трофей і повертаюся, щоб піти до каси, аж тут помічаю на другому поверсі крамнички хлопця. Він витріщається на мене, нахилившись через поруччя. Хлопець безтурботно спирається підборіддям на руку, і здається, що вже певний час стоїть у такій позі. Щойно наші погляди зустрічаються, він усміхається.

Я всміхаюсь у відповідь, що для мене трохи незвично. Я не з тих, хто фліртує, і достоту не належу до числа людей, котрі відповідають взаємністю, коли хтось фліртує з ними. Проте в нього приємна усмішка, і ми навіть не на одному поверсі, тож я не відчуваю загрози потенційної ніякової ситуації.

— Що робиш? — гукає він.

Звичайно ж, я озирнулася, щоб поглянути, чи він звертається до мене. Може, він дивиться не на мене і говорить до когось, хто стоїть позаду. Утім, окрім матері, яка наважилася зайти в антикварну крамничку із маленьким сином, поблизу

нікого немає. Жінка з хлопчиком повернулися у протилежний бік, тож, певно, він звертається таки до мене.

Підвівши на нього погляд, я бачу на його губах усмішку.
— Купую трофей!

Схоже, мені подобається його усмішка, але хлопець трохи задалеко, тож не можна сказати, чи він привабливий. Однак мені імponує його впевненість. У нього трохи скуйовджене темне волосся, але я не засуджую його, бо сама не розчісувалася від учорашнього ранку. Він одягнений у сіре худі із закасаними по лікоть рукавами. Рука, якою він підпирає підборіддя, вкрита татуюваннями, але я не можу їх роздивитися. Звідси він здається занадто молодим, і в нього трохи забагато татуювань як для людини, яка щось шукає в антикварній крамничці в будень уранці, але хто я така, щоб судити? Мені теж слід би бути у школі.

Я розвертаюся і вдаю, ніби вибираю, що б його купити, але знаю, що він за мною спостерігає. Я намагаюсь ігнорувати його, але час від часу оглядаюся, щоб упевнитися, що він досі там. І він таки стовбичить угорі.

Може, хлопець працює тут, тому й не йде нікуди, але це не пояснює того, чому він на мене витріщається. Якщо таким він уявляє флірт, то це дивно. Тож увесь час, роздивляючись речі в крамничці, я мушу вдавати, що хлопець мене не цікавить, хоча насправді це геть не так. Із кожним кроком відчуваю на собі його погляд. Той погляд легкий, у ньому немає нічого поганого, проте від думки, що він не зводить із мене очей, мої кроки важчають. Навіть у животі ніби стало важче.

Я вже роздивилася в крамничці все, але поки не хочу розплачуватися та йти, бо мені надто подобається ця гра.

Я ходжу в маленьку державну школу в маленькому місті. І коли я кажу «маленьку школу», то ще й перебільшую. У середньому на потоці вчиться по двадцять дітей. Не в класі. *На потоці.*

У моєму випускному класі двадцять два учні. Дванадцять дівчат і десять хлопців. Вісім хлопців із цих десяти

вчилися зі мною з п'яти років. Це трохи звучує коло хлопців, із якими можна зустрічатися. Важко вважати привабливим когось, із ким був майже щодня з п'яти років.

Я й гадки не маю, що це за хлопець і чому я привернула його увагу. Отже, він приваблює мене дужче, ніж хлопці з моєї школи, вже через те, що я його не знаю.

Я зупиняюся в проході, з якого мене добре видно хлопцю, і вдаю, що зацікавилася табличкою з написом «Стріла» та намальованою стрілкою вправо, що стоїть на поличці. Мені стає смішно. Поряд із табличкою старий знак, який, схоже, колись висів на заправці. На ньому написано: «Змазка». Мені стає цікаво, чи хтось навмисно поставив разом дві таблички, що натякають на секс, чи це сталося випадково. Якби в мене було достатньо грошей, я купила б їх і почала збирати у спальні колекцію табличок непристойного змісту. Одначе трофей дорогий.

Хлопчик, який прийшов до крамниці з мамою, тепер стоїть за кілька метрів від мене. На вигляд йому чотири-п'ять років. Мій маленький брат, Мобі, такого самого віку. Мати не менше як десять разів сказала йому нічого не чіпати, але він бере з полички перед нами скляну свиню. Чого дітей так тягне до крихких речей? Він із величезною цікавістю роздивляється свиню. Мені подобається те, що інтерес для нього важливіший, ніж материні накази.

— Мамо, можна ми її купимо?

Його мама стоїть в іншому проході й копирсається в купі старих журналів. Вона навіть не повертається, щоб подивитися, що в малого в руках. Просто відповідає:

— Ні.

Вогники в очах хлопця відразу згасають, і він, насупившись, повертає свиню на полицю. Проте його маленькі ручки трусяться, коли він намагається поставити її, тож фігурка вислизала і розбивається в нього під ногами.

— Не рухайся, — кажу я йому, підійшовши ближче, поки не підскочила його мати.

Я нахилиюся і починаю збирати скалки.

Мати хапає його та відводить на кілька метрів, щоб він не міг торкнутися скла.

— Я ж казала нічого не чіпати, Нейте!

Я озираюся на хлопчика, а він стоїть, утупившись у скло так, немов шойно втратив найкращого друга. Його мати притискає до чола руку, як знак того, що вона втомилася й засмутилася, а тоді нахилиється й допомагає мені.

— Це не він розбив фігурку, — кажу їй. — Це я.

Жінка знову оглядається на сина, а той дивиться на мене, гадаючи, чи не перевірка це буває. Я підморгную йому, перш ніж мати знову повертається, і додаю:

— Я не бачила, що він там стоїть. Наштовхнулася на нього і впустила.

Вона здивована і, мабуть, почуввається трохи винною через те, що враз подумала, ніби нашкодив її син.

— Ох, — видихає вона й допомагає мені збирати великі друзки.

Нізвідки з мітлою й совком з'являється чоловік, який стояв на касі, коли я зайшла.

— Далі я сам, — промовляє він, а тоді тицяє на табличку на стіні, на якій сказано: «Якщо зламав — купи».

Жінка бере хлопчика за руку і йде геть. Малий зиркає через плече і всміхається мені, тому мені здається, що я недаремно взяла на себе провину. Потім я повертаюся до чоловіка з мітлою.

— Скільки вона коштувала?

— Сорок п'ять доларів. Але я візьму з вас тридцять.

Я зітхаю. Навряд чи хлопчикова усмішка коштує тридцять доларів. Я ставлю трофей із конкурсу краси на місце й дістаю з полички дешевший і значно огідливіший. Несу його до каси та оплачую розбиту фігурку свині й нагороду за перше місце в боулінгу. Коли чоловік вручає мені пакет і решту, я йду до дверей. І, перш ніж їх відчинити, згадую про хлопця, який спостерігав за мною з-за перил на друтому поверсі. Я підводжу погляд, але хлопця там уже немає. І чомусь мені стає ще тяжче.